

στείλω, είνε δὲ δικαίωμα σου νὰ τὰ μεταχειρι-

σθῆς ἢ ὄχι. Ἀγαπῆς Ἀετὲ τῶν Ὁρέων, τὴν πρὸς τὸν

ἐξάδελφόν σου ἐπιστολὴν τὴν ἔστειλες κατὰ λά-

θος πρὸς ἐμὲ. Τὶ θέλεις νὰ τὴν κάμω;

Ἔσορ τῆς Στυγρῆς, ἕκαστον φυλλάδιον τι-

μάται λεπτὰ 15. Μὰ ἀπ' οὗ τὸ γράφω εἰς τὴν

ἐπικεφαλίδα ἕκαστου φύλλου, διατὶ μ' ἔρωτᾷς;

Δὲν με ζαλιζοῦν διόλου αἱ ἐπιστολαὶ σου, Μα-

γενημένη Ἀκρογιαλιά. Τὴν πρὸς τὸν Ἀρχαῖκόν

Δρομέα πληροφορίαν σου δὲν μεταδίω, διότι τὸ

Ἀρχιζέλιον θὰ παραπονεθῆ διὰ τοῦ ἐπύραμεν

τὴν ἰδέαν του. Μιλόροδε, ἂν θέλεις νὰ ἔρχεται τὸ φύλλον ἀπ'

εὐθείας πρὸς σέ, πρέπει νὰ μου στείλεις 50 λε-

πτὰ διὰ τὴν νέαν ταινίαν. Ἀλλὰ τί περᾶσει νὰ

ἔρχεται εἰς τὸ ὄνομα τοῦ πατρός σου; σὺ πάλιν

θὰ ἔχῃς ὅλα τὰ δικαίωματα τοῦ συνδρομητοῦ,

καὶ ὅλην μου τὴν ἀγάπην. Ἐκ τῆς ἐμμέτρου ἐπιστολῆς τοῦ φίλου μου

Κύματος τοῦ Δουράβεως, ἀποσπῶ αὐτὸ τὸ τε-

τρασίχιον: Εἰς τὸ φύλλον σου τὸ ἔκτον, ὦ φιλιτάτη, κ'

ἢ Μεσοστοιχίς ἐκείνη, ποῦ εἰς τόμον παλαιὸν

περὶ πολλῶν ἐτῶν ὑπῆρχε τώρα δημοσιευμένη,

ἀναγράφεται καὶ πάλιν—τάχα φροσσοποιοί

ἤμῃν! Πῶ, πῶ, τί φοβερὰ καταγγελία!... Ὑποθέτω

ὅμως, ὅτι θὰ εἶνε σύμπτωση; διότι συμβαίνει

καμμίαν φοράν. Κῆμα τῆς Σαλαμίως, ὁ τίτλος τοῦ μυθιστ.

«Διστεῖς Διακοπῆς» γαλλιστὶ ἔχει ὡς ἑξῆς:

Deux ans de vacance. Ἀστερόεσσα Νδξ, στείλε τὸ τετραδίον σου,

χωρὶς τόνομα σου. Δικαίωμα σου δὲν εἶνε;

Ἀρχαῖα τῆς Φιλίας. ἔμπρός, ἄς ἴδωμεν

καὶ αὐτὸ τὸ Ἡμερολόγιον. Ἀρχισε καὶ σου λέγω

τῶν Ὁρέων, Ἡρώικῃν Πάρρα, Μέλλουσαν

Καλλιτέχνιδα, Ἡμέραν τῆς Ἐλευθερίας,

Ἀστρούλακι τῆς Λέσθου καὶ Ταπεινὸν Ἴον

—ὁ Μύλος Πατρῶν με τὴν Ἀρθιομένην Ἀ-

μυθολογίαν, Ἐσθῆρ Ἑλληνοπούλαν, Ἐξέ-

δραν Πατρῶν, Ἀρχαῖκὸν Δρομέα καὶ Ἡρώα

Γαριβάλλην—ὁ Ἀρχιναυάρχος Θεμιστοκλῆς

με τὴν Καρδερίαν, Οἰδιπόδα Τύραννον καὶ

Ἐδύχη Ἰσθμίου—τὸ Ἔσορ τῆς Στυγρῆς με

τὸ Ταπεινὸν Ἴον—τὸ Κῆμα τοῦ Δουράβεως

με τὸν Κιθαροῦδὸν Ἀπόλλωνα καὶ με ὅλας τὰς

Ἀρχαῖας (Ἐυτυχίας, Φιλίας, Ἑλπίδος, Ἐλέους

κτλ.)—ἢ Ἀστερόεσσα Νδξ με τὴν Ἀρθιομέ-

νην Ἀσγριαδίαν—ἢ Λευκὴ Βιολέττα με τὴν

Ποιμερικὴν Φλογεράν, Λευκὴν Πεταλούδαν

καὶ Λευκὴν Χίονα—τέλος ὁ Μικρὸς Διαβόλος

με ὅλους τοὺς ἐπιθυμοῦντας γ' ἀνταλλάξου μετ'

αὐτοῦ. Ἐπαναλαμβάνω: Εἶνε ἀπαραίτητον νὰ μου

σημειώσετε εἰς ἕκαστον τετραδίον ἂν εἶνε ἀντα-

πόδοσις, ἢ ἂν τὸ στέλλετε πρώτην φοράν κατόπι

προτάσεως. Ἀπαραίτητον!

Ἄσκαμοί, κληροφορία. — Ἡ Μι-

ἴγγια ἀσπάζεται τὴν Ἀρχαῖαν τῆς Ἐδύχιας

καὶ τὴν φίλην τῆς Κλάραν—ὁ Τοῖν-Τσὼν τὴν

Ἐδύχη, καὶ πᾶς ἐπήγαγ ἂν ἐξετάσεις;—ὁ

Θαυμαστής τῶν Ὁραίων Τεχνῶν ζητεῖ τὸ ὄ-

νομα τῆς Ναυτοπούλας—ἢ Ἄδρα τοῦ Φαλή-

ρου ἐπῆγε δι' ὀλίγον καιρὸν εἰς τὴν Κῆρον

μόλις ὁ ἐπιστρέψῃ, θ' ἀπαντήσῃ εἰς ὅσας τῆς ἐ-

πρότειναν ἀνταλλαγῆν Μ. Μυστικῶν—τὸ Ἀ-

ταγίνου, σίλπατος!) Ἑλληὴν Βούλγαρη (ἔ-

στειλα) Μαρίδαν τοῦ Φαλήρου (πέρασε τὸ

μάτι;) Καλὴν Ὁρεῖαν καὶ πάντας τοὺς λοι-

ποὺς φίλους μου, ἢ ὅπως γράφω συνήθως;

κτλ. κτλ. Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 21 Ἰου-

λίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

Πνευματικαὶ ἀσκήσεις

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 26 Ἀυγούστου ὁ ἔ.

380. Συλλαβογράφος.

Φθόγγον μουσικῆς ἀνωσως μ' ἕνα ποταμὸν συνδέσης

ἄλλου ποταμοῦ ἀρχαίου τῆνομα ἄποτελέσης.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀνθίου τῆς Ἀντιολῆς

381. Στοιχειογράφος.

Πολὺ μακρὰν σε φέρω ὡς εἶμαι ἂν μ' ἀφίσης;

τὸ ἦμισυ ἂν μείνω, εὐφραίνω δὴ αἰσθήσεις.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ταναγραίας Κόρης

382. Δημῶδες ἄγινυμα.

Ποῦς καταπίνει τὸ αἷμα του;

καὶ τρώγει τὰ χουρέλια του;

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχαῖου Δρομέως

383. Κυβόλεξον.

Διὰ τῶν γραμμάτων ΑΑΑΑΑΑΗΗΜΜΝΝΝΝΕΣ

σχημάτισον κυβόλεξον τοῦ ὀποῖου μία λέξις νὰ

εἶνε μαῖα. Ἐστᾶλη ὑπὸ Σκουρ. Θεοδ. Μιχαῖλ Τσοῦβαλη

384-388. Μαγικὸν γράμμα.

Δι' ἀνταλλαγῆς ἐνὸς οἰουδῆποτε γράμματος

ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἄλλων δύο, πάν-

τοτε τῶν αὐτῶν, σχηματίσιν ἄλλας τόσας λέξεις:

Ἄρης, κόρος, ρέω, Ἑλλη, μωρὰ. Ἐστᾶλη ὑπὸ Ἀλεξ. Σ. Οἰκονομιδίου

389-395. Σύνθεσις λέξεων.

Νὰ συναρμολογηθῶσι καταλλήλως αἱ κάτωθι

17 συλλαβαί, ὥστε νάποτελεσθῶσι τὰ ὀνόματα

πέντε πτηνῶν. Ρι-ον-χε-ρω-αλ-λι-οσ-ε-ων-στρου-δων-θι-κυ-

ρα-δι-στε-πε. Ἐστᾶλη ὑπὸ Γερασίμου Α. Λασκαράτου

394. Ἀκροστιχίς.

Τὰ δευτέρα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων

ἀποτελοῦσι τῆνομα ἀρχαίου βασιλέως.

1, Δένδρον. 2, Πτηνόν. 3, Ἀρχαῖος βασι-

λεύς. 4, Θεά. 5, Ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος. 6,

Κράτος εὐρωπαϊκόν. Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Εὐκράτου Ζώνης

395. Αἰπλῆ ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων

ἀποτελοῦσι τῆνομα νήσου, τὰ δὲ δευτέρα θεάς.

1, Φυτόν. 2, Ὅρος. 3, Μαλακίον. 4, Τε-

τραπόδον. 5, Νῆσος. Ἐστᾶλη ὑπὸ Βασιλείου τοῦ Βουλγαροκτόνου

396. Ἑλληνοσύμφωνον.

ἦ-η-σοι-ου-σοι-ε-ρωασι.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Μαγευμένης Ἀκρογιαλίας

397. Φωνηεντόλιγον.

ρ-εθνν-ζν-σγρς.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Λέρδου Βύρανος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 21 Ἰουλίου 1897.

304. Κέας (καί, ἔς). — 305. Νῆμος, νομός.

— 306. ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ὄρα, κρατήρ, ρακή,

Ἀραράτ, Τάρας, Ἡρα. — 307—311. 1, Ἀ-

λέξανδρος. 2, Ἀριστομένης. 3, Φαίδων. 4,

Φωκίων. 5, Χαρίλαος. — 312—314. 1, Ἀρ-

γος. 2, Δίος. 3, Λυών. — 315. ΣΑΜΟΣ,

ΙΘΑΚΗ (1, Σίτος. 2, Ἀθῆναι. 3, Μάρτιος.

4, ΟΚνηρία. 5, ΣΗμερον). — 316. ΦΕΙΔΙΑΣ

(1, ΣΦων. 2, Περσέφονη. 3, Ἴκτινος. 4,

Εὐδον. 5, Κυμίων. 6, Καλᾶμαι. 7, Περσῆς).

— 317. Ἡ πείρα ἄριστα δίδει μαθήματα. —

318. Μὴ ἐπιθυμῆ ἀνέριετα.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνεπιτάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἰσχὺν παιδαγωγικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παραθεῖν εἰς τὴν ἑκάστην ἡμέραν ἑκαστοῦ μηνός, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχίου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἕριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς κατὰς.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὅδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιώτισσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 4^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 2 Ἀυγούστου 1897

Ἔτος 19^{ος}.—Ἀριθ. 32

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Συνέχεια ἴδε Σελ. 241)

Ὁ κηπουρὸς ἐποποθέτησε τὸ δένδρον ἐντὸς τοῦ λάκκου, τὸ ἐκράτησεν ὀρθιον, καὶ ἡ Βαβέττα διὰ τοῦ λίσιου τῆς ἔρριψε δραστηρίως τὸ χῶμα, τὸ συσσωρευμένον πρὸς τὸ δένδρον. Κατόπι τὸ ἰσπέδωσε διὰ τῶν ποδῶν τῆς—ἐργασία ἀπαραίτητος, εἰς τὴν ὀποίαν τὴν ἐβοήθησε καὶ ὁ κηπουρὸς. Μετὰ τοῦτο ἐξεκένωσε παρὰ τὴν ρίζαν τῆς ἀκακίας ἐν ποτιστήριον, τὸ ὀποῖον εἶχε γεμίσει μόνη τῆς ἀπὸ τὴν πλησίον πηγῆν. Τέλος ἡ κυρία Διευθύντρια ἐπλησίασε, κρατοῦσα μικρὰν πινακίδα, ἐπὶ τῆς ὀποίας ἦτο ἐπιγεγραμμένον τὸ ὄνομα Βαβέττα Βενώ καὶ ἡ χρονολογία τῆς φυτεύσεως: 17 Ἀπριλίου 1812. Τότε δέ, μία ἐκ τῶν νεωτέρων διδασκαλισσῶν, ἡ ὀποία ἐκράτει ἐν μικρῶν σφουρίον καὶ τινα καρρία, ἐκάρφωσε τὴν πινακίδα ἐπὶ τοῦ κορμοῦ τοῦ δένδρου.

Μόλις εἶχε τελειώσῃ ἡ ἐργασία αὕτη, ἡ δὲ Βαβέττα, ἐρυθρὰ ὄλη ἐκ τῆς συγκινήσεως καὶ τῆς χαρᾶς, ὥπισθοχώρει βήματα τινα, διὰ νὰ ἐπιβεωρήσῃ ἐξ ἀποστάσεως καὶ ἐν τῷ συνόλῳ τὸ δένδρον «τῆς», ὅταν μία ἐκ τῶν ὑπηρετριῶν τοῦ καταστήματος προσέτρεξε μετὰ σπουδῆς, συνοδευομένη ὑφ' ἐνὸς Ἀκολούθου με χρυσοπρασίνην στολήν.

Ἡ Βαβέττα ἀνεγνώρισε ταχέως τὸν φίλον τῆς, τὸν ἔκτορα Ἄλβαν. Φθάσας πλῆσιον τῆς Διευθύντριας, ὁ Ἀκόλου-

θος τῆ ἀνήγγειλεν ὅτι ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης, ὁ Αὐτοκράτωρ, ἠτοιμάζετο νὰ ἐπισκεφθῆ τὰς μαθητρίδας τῆς Λεγεώνας τῆς Τιμῆς, καὶ ὅτι ἐντὸς ἐνὸς τετάρτου τῆς ὥρας θὰ ἦτο ἐκεῖ.

Πρὶν ἢ παρέλθῃ τὸ τέταρτον τοῦτο, ὅλαι αἱ μαθητρίαι εὐρέθησαν πάλιν παρατεταγμέναι εἰς τὴν αὐλήν, αἱ διδασκάλαι εἰς τὰς θέσεις των, καὶ ἡ Διευθύντρια ἔτοιμος νὰ ὑποδεχθῆ τὸν ἐπίσημον ἐπισκέπτην.

Μετ' ὀλίγον ἡ αυτοκρατορικὴ ἄμαξα εἰσῆρχετο μεγαλοπρεπῆς διὰ τῆς μεγά-

λης αὐλείου θύρας, καὶ ἐκ τῆς ἀμάξης κατήρχετο ζωηρῶς ὁ Ναπολέων, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ κόμητος Δελασεπέδ, ἀρχιγραμματέως τῆς Λεγεώνας τῆς Τιμῆς, καὶ δύο ἄλλων ἐκ τῶν ἐν τέλει.

Ἐπροχώρησε κατ' εὐθείαν πρὸς τὴν κυρίαν Καμπάν, τὴν ὀποίαν μεγάλως ἐξετίμα, καὶ ἀπ' οὗ τὴν ἐχαίρεισε μετ' εὐλαβείας μεγαλητέρας ἐκείνης τὴν ὀποίαν συνήθως ἐδείκνυε πρὸς τὰς σοφὰς γυναῖκας, — ἔστρεψε τὸ βλέμμα πρὸς τὴν χαρίεσσαν παράταξιν, ἡ ὀποία ἐξετείνετο ἐνώπιον του.

— Λοιπόν, κυρία Διευθύντρια, εἶπεν, εἴθε καθ' ὅλα εὐχαριστημένη ἀπὸ τὸν μικροκοσμὸν σας; — Μάλιστα, Μεγαλειότητε. Δὲν ἔχω κανέν παράπονον, κατ' οὐδεμίαν. — Ἀσθενεῖς ἔχετε; — Τρεῖς μόνον, Μεγαλειότης, ἀλλὰ καμμίαν βαρέως.

— Λαμπρά! Ἀναγνωρίζω κ' ἐδῶ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν καλῶν σας συμβουλῶν καὶ τῆς μητρικῆς σας ἐπιβλέψεως.

Καὶ τότε ἤρχισε τὴν «ἐπιθεώρησιν» τῶν οἰκοτρόφων τοῦ Ἑκουέν, — κατὰ τὴν ἰδίαν τὴν φράσιν, — παρερχόμενος κατὰ μῆκος τῶν στοίχων καὶ ἀπευθύνων εἰς ἐκάστην μαθητρίαν ἀπὸ ἐν βλέμμα, ἀπὸ ἐν μειδιάμα, ἀπὸ ἐν λόγον.

Ὅταν ἔφθασεν ἐνώπιον τῆς Βαβέττας, ἐσταμάτησε: — Τὸ γνωρίζω ἐγὼ αὐτὸ τὸ προσωπάκι, εἶπε. Ποῦ σ' ἔχω ἰδῆ, μικρὰ μου;

— Εἰς τὸ δάσος τῆς Βουλώνης, Μεγαλειότητε, τὴν ἡμέραν ποῦ ἐώρταζεν ἡ Δεσποινὶς Σιδωνία.

— Ἀ, ναί, τὸ ἐνθυμοῦμαι ἡ ἀδελφὴ τοῦ κυρίου Μορανζῆ, τοῦ Ὑποδιευθυντοῦ τῶν Ἀρχείων.

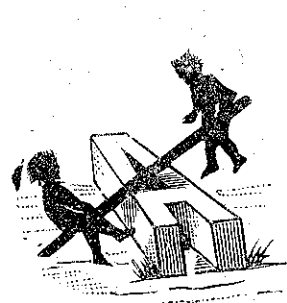
«Ὅταν ἔφθασεν ἐνώπιον τῆς Βαβέττας, ἐσταμάτησε.» (Σελ. 249, στήλ. γ').

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε.
 — Δεν ήσουν και σύ, νομίζω ; εξηκολούθησεν ο Αυτοκράτωρ, άποταθείς προς τον Έκτορα, ο όποιος ήσταντο όπισθεν του, έτοιμος να έκτελέση τας διαταγάς του. Ναι, ήσουν και σύ εκεί, καθώς και ή κόρη εκείνη, ή όποια σου όμοιάζει τόσο καταπληκτικώς...
 — Η Δεσποινίς Λουκία Μοραντζή, ειπεν ο Έκτωρ.
 — Ακριβώς ! Ο φίλος σου Δαγκέν — ό όποιος όμως δεν είνε και ιδικός μου, ήτο επίσης εις την έορτήν. . . Κυρία Διευθύντρια, είσθε ευχαριστημένη από αυτήν την μαθήτριά ; ήρώτησε στραφείς προς την κυρίαν Καμπάν.
 — Μεγαλειότατε, καθ' ήν στιγμήν μοι άνηγγέλθη ή επίσκεψίς σας, ευρισκόμεθα εις τδ δάσος, όπου ή μαθήτριά αυτή έφύτευσεν έν δένδρον μόνη της. Καθώς γνωρίζετε, τούτο είνε ή άνωτάτη άνταμοιβή, έκ τών άπονεμομένων εις τας μαθητριάς μας.
 — Χαίρω πολύ ! ειπεν ο Αυτοκράτωρ κατευχαριστημένος, έν ό τδ πρόσωπον της Βαβέττας έκάλυπτετο υπό ζωηρού έρυθήματος, οι δέ όφθαλμοί της έλαμπον από χαράν και ύπερηφάνειαν χαίρω πολύ ! "Αν δεν άπατώμαι, είνε τδ βραβείον τδ άπονεμόμενον εις τον καλύτερον χαρακτήρα, εις την ύποσηγορίαν, εις την αγαθότητα, — όλα προτερήματα πολύτιμα δια μίαν γυναίκα, ειπε, θωπεύων δια της λευκής και εύτραφούς χειρός του την φλέγουσαν παρείαν της κορασίδος. Άλλά δεν άρκει να έχη κανείς καλόν χαρακτήρα... Τι ξεύρεις να κάμνης, μικρά ;
 — Πολλά πράγματα, Μεγαλειότατε, εφέλλισεν ή Βαβέττα.
 — Ξεύρεις να πλέκης ;
 — Όλίγον, Μεγαλειότατε.
 — Για να ίδουμε !
 Τότε ή Βαβέττα εξήγαγεν έκ του θυλακίου της τδ πλέξιμόν της, μετά προσοχής τυλιγμένον εις έν μανδήλιον, — μάλιστα έκ φόβου δυστυχήματος, αι βελόναι του ήσαν έμπεπηγμέναι εις μικρόν τεμάχιον φελλού, — και άφ' ου τδ εξέδιπλωσε, τδ έπαρουσίασε προς τον Αυτοκράτορα.
 — Και τί είνε αυτό ; 'Α, βλέπω, ειπεν είνε κάλτσα δια μικρόν παιδί.
 Τδ εξήτασε μετά προσοχής.
 — Δεν είνε άσχημα πλεγμένον ! καθόλου άσχημα ! ειπε με ύφος έμπειρογνώστου.
 Και τψ όντι, τδ πλέξιμον ήτο όμαλόν και κανονικώτατον.
 — Και τίνος είνε αυτές ή μικρές κάλτσες ;
 — Μεγαλειότατε, δεν ήξεύρω άκόμη.
 — Λοιπόν, να σου είπω εγώ : Είνε του Βασιλέως της Ρώμης !
 — Ω, Μεγαλειότατε !

— Τι, δεν θέλεις ;
 — Ω, Μεγαλειότατε ! επανέλαβεν ή Βαβέττα, μη εύρίσκουσα άλλας λέξεις από την χαράν της.
 — Λοιπόν, αν θέλεις, είμπορείς, άφ' ου τελειώσης τδ ζεύγος, να το παραδώσης προς την κυρίαν Διευθύντριαν, δια να το στείλη προς την κόμησαν Μοντεσκιού.
 Και άπεμακρόνθη, άφίρων την Βαβέτταν ευδαίμονα δια την έκτακτον τιμήν, την όποιαν εξήλευσαν όλα της αι συμμαθήτριάι.
 Έκαμε βήματά τινά κατά μήκος της παρατάξεως, και σταματήσας πάλιν ένώπιον μιάς τών μεγαλητέρων μαθητριών, την ήρώτησε :
 — Ήμπορείτε, δεσποινίς, να μου ειπήτε πώς γίνεται τδ βραστόν κρέας ;
 Η έρώτησις αυτή επροκάλεσε μειδίμα εις τδ χείλη όλων τών οικουτρών, εξαιρουμένης εκείνης προς την όποιαν άπετείνετο, διότι, ένψ έπερίμενε να έρωτηθή αίφνης περι ιστορίας ή φιλολογίας, ένόμισεν ότι ταπεινούται όλίγον από την έρώτησιν του Αυτοκράτορος... Έν τούτοις συνήλθε ταχέως και άπήνησε :
 — Βάζομεν εις την φωτιάν, μέσα εις μίαν χύτραν γεμάτην νερόν, ένα κομμάτι βωδινόν κρέας. Άμα άρχίση να βράζει, αφαιρούμεν τον άφρον με την κουτάλαν του ξαφρίσματος. Κατόπι ρίπτομεν μέσα καρόττα, σελίνα, κτλ. Τδ άφίνομεν να βράσχη με όλίγην φωτιάν εξ ώς έπτά ώρας, και τότε τδ κρέας με τον ζωμόν είνε έτοιμον.
 — Και θα είνε νόστιμος αυτός ό ζωμός ;
 — Νομίζω, Μεγαλειότατε ! ειπεν ή νεάνις με κάποιον διαταγμόν.
 — Εγώ όμως άμφιβάλλω πολύ, ειπεν ο Αυτοκράτωρ γελών. Κάτι λείπει !
 — Τι λείπει ; ήρώτησεν άμέσως άποταθείς προς την έπομένην μαθήτριά.
 — Άλάτι ! ειπεν εκείνη.
 — Άλάτι, ακριβώς άλάτι ! ειπεν ο Ναπολέων με ύφος θριαμβευτικόν.
 Και εξηκολούθησεν ούτως άποτεινών προς τας μαθητριάς έρωτήσεις του αυτού είδους — διότι άλλως τδ την μαγειρικην και τδ οικιακά έν γένει έργα, τδ θεώρει ουσιώδη και άπαραίτητα δια την γυναικείαν άνατροφήν. Ηύχαριστείτο δέ να τας έμβάλλη εις άμηχανίαν και να στετειύεται μετ' αυτών, όμοιάζων μάλλον προς πατέρα χαίρομενον έν τψ μέσω τών τέκνων του, παρά προς διδάσκαλον έπιθεωρούντα και εξετάζοντα μαθητάς.
 — Άλλά μου φαίνεται, ειπεν έξαφνα διακόπτων την έπιθεώρησιν του, ότι είνε ή ώρα του γεύματος. Δεν είν' έτσι, κυρία Διευθύντρια ;
 — Μάλιστα, Μεγαλειότατε, άπήνησεν ή κυρία Καμπάν.
 — Δεν έπιθυμώ να πεινάσουν εξ αι-

τίας μου αι καίμεναι αι μαθήτριάι... Θα δυσάρεστηθουν και δεν θα έπιθυμούν πλέον τας επίσκεψεις μου. Είπητε να κτυπήσουν τον κώδωνα.
 Μετά τινας στιγμάς, κληθεύσαι δια της συνήθους κωδωνοκρουσίας, αι οικότροφοι μετέβησαν εις τδ έστιατόριον.
 Ο Αυτοκράτωρ τας ήκολούθησεν.
 Έκάθισαν εις τας θέσεις των δλαι, ένθεν και ένθεν τών μακρών τραπέζων, και κατά τδ σύνθηες, αι μαθήτριάι αι όποια ήσαν της ύπηρεσίας, ήρχισαν να διανέμουν την σούπαν.
 Ο Αυτοκράτωρ έλαβεν έν κοχλιάριον.
 — Ά, είνε πολύ καλή, ειπεν άφ' ου την έδοκίμασε. Δεν την έκαμε βέβαια ή δεσποινίς... ή δεσποινίς εκεί-κάτω !
 Και μετά τδ μικρόν τούτο πείραγμα, εξήλθεν έκ του έστιατορίου, δια να επισκεφθή τδ υπόλοιπον του καταστήματος.
 Όταν επέστρεψε, τδ γεύμα ειχε τελειώση. Άλλά πριν άποσυρθούν αι μαθήτριάι, μία από τας «μεγάλας» άνήλθεν έφ' ένδς καθίσματος δια ναπαγγείλη την «ευχαριστίαν». Κατέληξε δι' εύχών υπέρ της ευδαιμονίας και της ευημερίας του Αυτοκράτορος και της αυτοκρατορικής οικογενείας. Ο Ναπολέων εκύταξε την μαθήτριά, ή όποια άπήγγειλε την προσευχήν : ήτο ακριβώς εκείνη, ή όποια ειχε λησμονήση να ρίψη άλάτι εις τδ βραστόν... Ο Αυτοκράτωρ την ευχαρίστησε δι' ευμενοūs μειδιάματος, τδ όποιον ήρκεσε να εξαλείψη καθολοκληρίαν από τδ πρόσωπον της νεάνιδος, πάν ίχνος δυσάρεσκείας δια τδ πείραγμα.
 — Πώς ; ειπε τότε ο Ναπολέων, στραφείς προς την Διευθύντριαν τὰ παιδια δεν είχαν σήμεραν έπιδόριον ;
 — Συγγνώμη, Μεγαλειότατε, είχαν... Ήτο σήμεραν ή ημέρα τών ξηρών καρύων.
 — Ά, πολύ ισχνόν έπίδόριον ! Έπιθυμώ προς τιμήν της επισκέψεώς μου, να λάθουν έν άλλο, πλουσιώτερον !
 Εις έν νευμά του, ο Έκτωρ εξήλθε και μετ' όλίγον επέστρεψεν, ακολουθούμενος υπό δύο ύπηρετών, κρατούντων σάκκους με ζαχαρωτά. Ο Αυτοκράτωρ τούς παρεδωσεν ο ίδιος εις μερικάς μαθητριάς, έπιφορτίσας αυτάς να τα διανείμουν.
 — Έκ μέρους του Βασιλέως της Ρώμης ! ειπε.
 — Ζήτω ο Αυτοκράτωρ ! Ζήτω ο Βασιλεύς της Ρώμης ! απεκρίθησαν έν χορψ αι μαθήτριάι.
 Η έντονος αυτή ζητωκραυγή έδδνε άκόμη τούς τοίχους του έστιατορίου, όταν ο Αυτοκράτωρ, άφ' ου συνεχάρη θερμώς την κυρίαν Καμπάν και τας βοηθούς της, άνήλθεν εις την άμαξαν του και έλαβε μετά της ακολουθίας του, την άγουσαν προς τδ Σαιν-Κλου.
 [Έπειτα συνέχεια] Γρ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

25 Ιουλίου.
 ΝΑΣΤΑΤΟΙ οι άστυφύλακες της γειτονιάς. Άλλοι τρέχουν έδω κ' εκεί άλλοι ήστανται έν μέση όδω και παρατηρούν ύψηλά, προς τον ουρανόν . . . Και ο κόσμος σταματά επίσης και βλέπει πάντων τὰ παιδια της γειτονιάς, τὰ όποια είνε κατενθουσιασμένα και χειρονομούν, και άλαλάζουν, και όμιλούν, με την κεφαλήν προς τὰ έπάνω.
 Ίδου και ο κύριος Άστυνόμος. Βλέπει και αυτός προς τον ουρανόν και δίδει διαταγάς, πολύ θυμωμένος. Κυριολεκτικώς αυτήν την στιγμήν είνε «κύρ Άστυνόμος» κατά την έκφρασιν του λαού, άφ' ου κутτάζει τὰ άστρα . . .
 Τι συμβαίνει λοιπόν ; . . . Μήπως έφάνη κανένας κομήτης, και ή Άστυνομία θέλει να τον συλλάβη προς πρόληψιν δυστυχημάτων ; . . . Μήπως έφάνη κανένας άστήρ ταραξίας, άπειλούν την τάξιν τών ουρανίων σωμάτων ; . . . Τι ; Είνε έσπέρα. Ήδη λάμπει ή ώχρά ήμισέληνος και σελαγίζουν οι πρώτοι αστέρες επί του βαθυκούου ουρανού. Και μεταξύ αυτών φαίνεται εις άστήρ μέγας και ζωηρότατος, περισσότερον έρυθρός και από τον Άρη, περισσότερον φλογερός και από πυρηνά κομήτου, λάμπων εις τὰ ούρανια ύψη και κινούμενος όλονέν, ύψούμενος και προχωρών άργά . . .
 Αυτόν τον άστέρα βλέπει τδ πλήθος... αυτόν τον άστέρα καταδιώκουν οι άστυφύλακες και ο «κύρ Άστυνόμος.»
 Είνε άπλούστατα έν αερόστατον, μία φούσκα, από εκείνας τας όποιάς άφίουν, τώρα τδ καλοκαίρι προπάντων, τὰ παιδια τών Άθηνών.
 Πρό όλίγων άκόμη ήμερών τδ θέαμα ήτο συχνότατον. Μόλις έβράδυαζε, και πριν άκόμη ανατείλουν οι άληθινοί αστέρες, ο ουρανός εστίζετο από σημεία φωτεινά πολυάριθμα και κινόμενα, ακολουθούντα την φοράν του άνέμου, άλληλοκνηγούμενα. Τας έορτάς προπάντων, όταν τὰ παιδια είχαν περισσότερον καιρόν να κατασκευάζουν αερόστατα, τδ πλήθος τών πολυχρόμων αυτών σφαιρών εγγίνετο τόσο μέγalon, ώστε τδ θέαμα ειλικυε και τούς μεγάλους. Και ένψ αυτοί έχασκαν, παρατηρούντες όλονέν προς τὰ έπάνω, τὰ παιδια παρεδίδοnton εις άγώνας δρόμου, παρακολουθούντα τὰ αερόστατα και προσπαθούντα να φθάσουν έγκαίρως εις τδ μέρος, όπου

υπελόγιζαν ότι θα πέσουν. Άλλ' αυτό πολύ σπανίως τδ εκάτρθοναν, διότι τὰ αερόστατα τρέχουν συνήθως πολύ ταχύτερον και από τούς πλέον γυμνασμένους μικρούς πόδας . . .
 Επί τέλους επενέθη ή Άστυνομία και έθεσε τέρμα εις την διασκεδασιν. Τὰ αερόστατα, πίπτοντα πριν σθεσθή ο σπόγγος των, έπάνω εις στέγας, ή εις χόρτον ξηρόν, ή εις άλλην εύφλεκτον ύλην, ήδύναnton να προκαλέσουν πυρκαϊάς. Τδ πράγμα λοιπόν δεν ήτο όσον εφαινετο άθδων και άκίνδονον, και ή Άστυνομία άπηγόρευσεν άυστηρώς τας άνωψώσεις τών αεροστάτων. Ύποθέτω ότι θα έλυπήθησαν πολύ τὰ παιδια. Άλλά τί να γίνη, άφ' ου με την διασκεδασιν των, εκινδύνουν ή περιουσία του άλλου . . .
 Δι' αυτό λοιπόν ήσαν εις κίνησιν οι άστυφύλακες σήμεραν, και κατεδίωκον ως άπηγορευμένον τδ αερόστατον εκείνο. Ίδου ή εξήγησις του μυστηρίου !
 Ο σκοπός των ήτον να εύρουν και να συλλάβουν τὰ παιδια, τὰ όποια τδ άφήκαν. Άλλ' αυτό δεν ήτο πολύ εύκολον. Οι πονηροί παραβάται της άστυνομικής διατάξεως έλαβον καλά τδ μέτρα των, και τδ αερόστατον έφάνη άποτόμως και αιφνιδίως, χωρίς να μυρισθή κανείς τδ μέρος της προπαρασκευαστικής εργασίας. Οι άστυφύλακες έτρεχαν εις όλες τας οικίας, έρωτούσαν, ήπείλουν, συνελάμβανον, άνέκριναν . . . Τίποτε ! τίποτε ! οι δράσται του διασκεδαστικού άνομήματος δεν ήτο δυνατδν να εύρεθούν... Και μέχρι τέλους τδ αερόστατον άπέμεινε μυστήριον υπό έποψιν προελεύσεως, έως ότου έχάθη προς τον Ύμηττόν, και έλειψε τδ θέαμα της ματαίας καταδιώξεως, τδ περιέργον και πρωτοφανές.
 Και τότε κάποιος έκ του πλήθους ήκούσθη λέγων :
 — Καλέ να μην ήταν τδ Άερόστατον του Άνδρε ;
 27 Ιουλίου.
 Ήσθάνθη σήμεραν μίαν ζωηροτάτην λύπην . . .
 Η Διάπλασις μου ένεχείρισε μίαν έπιστολήν. Είχε σταλή ταχυδρομικώς εις τδ Γραφεϊόν, «δια τον κ. Φαίδωνα» και σήμεραν πού έπήγα, την έλαβα.
 Την ήνοιξα. Μου έγραφον «ε ύπειθέστατοι τινες συνδρομηταί της Διαπλάσεως» άλλ' άνευ ύπογραφών. Η έπιστολή ήτο άνόνημος !
 Άνόνημος έπιστολή ! Άλλ' ύπάρχει άγενεστέρα, πόταπωτέρα, άπρεπεστέρα πράξις ;
 "Οχι ! όχι ! δεν το πιστεύω, ότι αυτοί πού έγραψαν μίαν τοιαύτην έπιστολήν είνε συνδρομηταί της Διαπλάσεως !
 Άν ήσαν, θα έγραφον πλέον εύσχημώς και θα υπέγραφον. Οι συνδρομηταί της Διαπλάσεως ήξεύρουν καλά ότι, δια να

γράφης κάτι τι, πρέπει να δύνασαι και να το υπογράψης. Δεν έχεις τδ θάρρος ; δεν σου επιτρέπεται να το κάμης ; Μη τδ γράψης ποτέ ! Άνόνημος έπιστολή είνε ή μεγαλητέρα δειλία, ή μεγαλητέρα άσέβεια — προπάντων προς τον έαυτόν σου.
 "Οχι ! όχι ! οι άνόνημοι δεν είνε φίλοι μας — εύτυχώς. Έσχισα την έπιστολήν των μετά περιφρονήσεως. Ούτε θα τοις άπαντήσω. Δεν άπαντώ ποτέ εις άνωνόμους έπιστολάς !
 29 Ιουλίου.
 Ο Γιαννάκης τρώγει με τον πατέρα του εις τδ «Άστν».
 Η αυλή φωτίζεται από ένα μέγalon και ισχυρότατον ήλεκτρικόν λαμπτήρα, ο όποιος έλκυει γύρω-γύρω όλα τὰ έντομα, τὰ αγαπώντα τδ φώς.
 — Ίδες πώς τον περιτριγυρίζουν τὰ έντομα ! λέγει παρατηρών τδ θέαμα ο πατέρας του Γιαννάκη.
 Και ο Γιαννάκης :
 — Φαντάζομαι τί θα γίνεται γύρω-γύρω . . . ε'στδ φεγγάρι !
 Αθάδεια έκ του φανερού, είνε έν σφάλμα. Αθάδεια έκ του κρυπτού, είνε δύο σφάλματα.
 Φ.
 Ο ΠΕΤΡΟΠΕΛΕΚΗΤΗΣ
 [Κινεζικο παραμύθι]
 (Συνέχεια 'Ιδε σελ. 245).
 Μίαν ήμέραν τόσο πολύ εκαιεν ο Ήλιος, πού δεν τον άφινε να κάμη βήμα ! βλέπωντας, ότι δεν είμπορούσε να περιπατήση άνεστέναζε με δλη του την καρδιά και ειπε με άγωνίαν :
 — Τι τάχα με ώφελούν τόσα πλούτη, τόσο χρυσάφι ! Νά, ζωή, 'ε'τάληθινά έλεινή ! να είσαι πλούσις και να μην είμπορής να κάμης δύο βήματα ! Ορίστε, ένας Ήλιος, λαμπρός σαν τδ χρυσάφι μου, εύμορφος σαν τὰ διαμάντια μου, πού είμπορεί να σου κάμη τόσα και τόσα . . . όταν του κατέβη μάλιστα να σε κρατή 'ε'τδν τόπο κλιώντας σε αλύπητα ! Ίπόσο σε εύτυχιζώ, Ήλιε μου ! . . . Να ήταν τρόπος . . . βέβαια να είμπορούσε κανείς να γίνη Ήλιος δεν θα ήταν καλλίτερον πράγμα ! . . . Άχ, και να εγγίνόμεν Ήλιος !
 Δεν επρόφθασε ναποτελειώση τὰ μεγαλλοκίκα του λόγια, και παρουσιάζεται εμπρός του ή χρυσομαλλούσα εκείνη Νεράιδα με τδ διαμαντένιο ραβδάκι 'ς τδ κρινοδάκτυλο χέρι της, και λέγει εις τον παχύσαρκον φίλον της :
 — Ύψώσου έως τὰ γαλανά ούρανια ! γίνου όπως έπιθυμής, γίνου λαμπερός Ήλιος !

Και άμέσως έγινε άφαντη, σαν Νεράιδα που ήτο !

Και πράγματι* * Πετροπελεκητής, καθώς θα ήταν ύλοστρόγγυλος, δεν άργησε να στρογγυλέψη δλάκερος, και, ώ του θαύματος να ύψώνεται σιγά σιγά σαν λαμπερό άερόστατο, και να σιγοπερπατήσει εις τὰ πλάτια του ούρανού, άπαράλλακτα όπως ο "Ήλιος, όμοιος και άκόμη πιό καλλίτερος !

"Ητο κατευχριστημένος με τή νέα του ζωή έχαμογελοῦσε με χρυσό χαμόγελο, όσάνκις από τὰ ύψηλά έδλεπε λογίων-λογίων παράξενα, γελοία, περίεργα* εκύτταζε παντού έλευθερα και μ' ευχαρίστησι εδλεπε πόσον οί πτωχοί και πλούσιοι άνθρωποι, τὰ ζώα και τὰ φυτά τον εύγνωμονούσαν προσκυνώντάς τον, σαν τον μεγαλύτερον Βασιλέα όλου του Κόσμου !

"Ηταν άνοιξι ήλθε τὸ καλοκαίρι ήταν πάντοτε ευχαριστημένος, ένθουσιασμένος.

Κατόπιν ήλθεν τὸ σκουντουφιάρικο φθινόπωρο. Έκεί όπου έπερπατούσαν ο νέος "Ήλιος, βλέπωντας εις ένα πυκνὸ δάσος, έξαφνα έρχεται έμπρός του ένα μαύρο και πυκνὸ συννεφάκι, και με άναίδεια του σφαλεῖ τήν ώραία θέα, και του μαυρίζει όλο τὸ χρυσὸ του πρόσωπο. "Έκαμε δεξιᾶ, έκαμεν άριστερᾶ να κινηθῆ, δεν ήμπορούσε σαν "Ήλιος έπερπατούσε πάντοτε έμπρός έμπρός του και τὸ σύννεφο.

Θυμωμένος τότε ο "Ήλιος, τόσο έντονοχωρήθη, που έβλασφήμησε τήν ώρα και τή στιγμή που του κατέβη να γίνη "Ήλιος . . .

— "Ακούτ' εκεί ! "Ήλιος, Βασιλέας του ούρανού, να μη μπορη οὐτ' ένα συννεφάκι να παραμερίση απ' έμπρός του ! "Ας μου λείπη τέτοιο άξίωμα, τόση λαμπρότης, τόση εύμορφιά ! ας μου λείπη ! "Επρωτιμούσα... προτιμῶ άληθινά τή μαύρη ύψη του συννεφού !... Σύννεφο να έγινόμενον δεν ήταν άσχημο !

"Αχ, να έγινόμενον σύννεφο ! Δέν έπρόφθασε ναποτελειώση τον τε-

λευταίο λόγο του και άμέσως, σαν κάποιον διαμαντένιο ραβδάκι να τον έγριξε καθως ήταν από τον θυμὸ του κατακόκκινος, χάνει τήν λαμπρότητά του, άπλώνεται σιγά-σιγά σαν φωτόχρωμη τολύπη και, χωρίς να το έννοήση, γίνεται τόσο ένλαφρός, τόσο δροσερός, τὰ μάτια του γίνονται δύο γαλανοί μεγάλοι λάκκοι, έως ότου τέλος έγινε, καθως έπιθυμούσε, ένα στακτόμαυρο σύννεφο, που το έφυσούσαν ο άνεμος και έτρεχεν εις τὸ άπέραντο διάστημα του ούρανού με δρόμον ακράτητο.

— "Α, τώρα μάλιστα ! τὸ έννοῶ ! δού, ό,τι έπιθυμούσαν ή καρδιά μου' άπλωσαν επί τέλους κομμάτι τὸ κορμί μου . . . και τρέχω με δύναμιν άνέμου... χωρίς να κουράζωμαι, χωρίς να μ' έμποδίζει τίποτε. Και έχω τόσο δροσερόν αίμα, και, είμαι τόσο δροσερός, που θαρρείς ο δρόμος μου με άνασαινει, άντι να με κουράζει... και να με ιδρώνη ! Ευχαριστῶ σε, διαμαντένιο ραβδάκι μου !

Τήν αύγήν όμως, εκεί που έπερνούσαν από ένα μεγάλο πε-

ριβόλι, αισθάνεται κάτι να τον κρώνη, σαν ρίγη άρρώστου ανθρώπου' τὰ μέλη του σώματός του σιγά-σιγά να ύγραίνονται, να νερολιάζουν. . .

— Τι είναι τούτο πάλι ! έστέναξε. "Ω, ώ... πῶς γίνουμ' έτσι ; πῶς . . . Δέν έπρόφθασε να αισθανθῆ καλά-καλά τί του συμβαίνει και διελύθη εις ραγδαίαν βροχήν, ως που εις μίαν μικρήν κοιλάδα έγινεν άσημόχρωμον ρυάκι, τρέχοντας ακράτητο προς ένα κήπον άνθοστόλιστο.

— Καλό κι' αυτό ! έφλίθισε' να σου είπω, δεν είναι άσχημη δουλειά κι' αυτή ! . . . να είπούμε και τήν άλήθεια . . . είχα βαρεθῆ να τρέχω 'στα ύψηλά . . .

Καθως όμως έγοργότρεχεν ακράτητο, έξαφνα του έμποδίζει τον εύμορφὸ του δρόμο... ένας βράχος, όχι και πολύ μεγάλος. . . "Αφριζε τὸ βιαστικὸ ρυάκι να τον περάση, προσπαθούσε . . . τίποτε, ή τον άδύνατο' ο βράχος άκίνητος εκεί, τὸ

ήνάγκασεν επί τέλους ναλλάξη τὸν δρόμο του, κατακουρασμένο από τήν άγωνία.

— "Ακούτ' εκεί δύναμι ! αυτό καταντάει . . . άδαντροπία ! Και μ' όλον τούτο . . . ιδού, που ένα βραχάκι ήμπορεί να κάμη ό,τι θέλει, δίγως καν να κινήται από τή θέσι του ! Καθως καταλαβαίνω . . . ή πιό αναπαυτική και εύχάριστος ζωή είναι του βράχου !... Δεν θα ήταν άσχημο, Νεραϊδούλα μου, να με σταματήσης εδώ-πα, να πήξω και να σου γίνω άκλόνητος και δυνατός . . . σαν και τὸύ λόγου του !

"Ο,τι είπε και έγινε.

"Η χρυσομαλλούσα Νεραϊδούλα του κτυπᾶ με τὸ διαμαντένιο ραβδάκι της τὸ ρυάκι και, άμέσως, όλο εκείνο τὸ δροσερὸ νεράκι, έγινεν ένας κάτασπρος βράχος... επάνω όμως εις τήν ράχι του άλλου βράχου, που έβασάνιζε τὸ ρυάκι ναλλάξη τὸ δρόμο του !

— Να ζωή, είπε με χαρὰ ο νέος βράχος. "Ανάπαυσις και ίππασία ! Δροσιά και ύπνος ! Οά ξεκουρασθῶ τέλος πάντων !

["Επεται τὸ τέλος] I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΕΡΗΜΗ ΜΑΝΑ

'Ως χθές 'ς τῆς δάφνης τῆ φωλιά μάνα, πατέρας κι' αδελφάκια, πέντε ολόχαρα πουλιά ζούσαν με άγάπη, με φιλιὰ και με άθῶα τραγουδάκια

Μὰ νύχτα φθάνει, άγριωπή, κατάμαυρος ο κόσμος κλαίει, βροντᾶ 'ς τὴν κάθε άστραπή και τῆ φωλιά τῆ χαρωπῆ κακὸ άστροπελέκι καίει.

Τέτοια χαρὰ μοναδική, τέτοια ούράνια εύτυχία, τόση άγάπην άγγελική, όλα να λείψουν απ' εκεί δεν ήταν, Θεέ μου, άμαρτία ;

Χαροκαμμένη, μοναχῆ, τώρα θυμᾶται τῆ φωλιά της ἢ μπετρούλα ἢ φτωχῆ και με λαχτάρα 'ς τὴν ψυχῆ μετράει τὴν μαύρη ερημιὰ της... I. Π. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ ΕΜΗΝΕΥΘΕΙΣΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Τὸ στόλισμα τῆς παιδικῆς ψυχῆς είναι ή... "Ακακία. "Αν είναι και Λευκή, τόσῳ τὸ καλλίτερον !...

"Υπήρξαν Μαύροι Πρίγκηπες, οί όποιοι έδειξαν άρετήν, μεγαλοψυχίαν και φιλοπατριαν άνωτέραν από πολλούς Λευκούς. Τὸ χρώμα τῆς έπιδερμίδος δεν έχει καμμίαν σχέσηιν με τὸ χρώμα τῆς ψυχῆς.

Η ΑΣΠΡΟΥΛΑ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΓΙΔΑΣ]

(Συνέχεια : Ίδε σελ. 246)

« Πόσον ήσαν διαφορετικοί από τήν Βέρθαν οί νέοι μας κύριοι ! "Ο Φρίτς και ή Μίννα έσέβοντο και ύπήκουον τήν μάμμη των' ήσαν εύπειθείς και εύγενείς προς τους διδασκάλους των' έμελετοῦσαν με πολὺν ζήλον και έκαμναν λαμπράς πράξεις εις όλα τὰ μαθήματα' είχαν τακτικόν πρόγραμμα βίου' ποτέ δεν έσύγγιζαν τὰς ώρας τῆς εργασίας με τὰς ώρας τῆς διασκεδάσεως . . . Λαμπρά παιδιὰ τέλος πάντων και τὰ δύο.

« Συχνὰ από τὸν κήπον μας ήκούαμεν τήν Βέρθαν να έπιπλήττη τους ύπηρέτας, ναποκρινεται με αυθάδειαν προς τήν διδασκάλισσάν της, να περιπαίζει τους διδασκάλους της, να βασανίζει τὰ ζώα της... ώ, τί εύτυχείς που ήμεθα—έσκεπτόμεθα τότε,— που δεν έξαναπέσαμεν εις τὰ χέρια της ! Συχνὰ πάλιν τήν ήκούαμεν να φωνάζη : « Ούφ, Θεέ μου, πῶς στενοχωροῦμαι ! πῶς πλήττω ! πῶς άηδιάζω ! » "Ο Φρίτς και ή Μίννα δεν έστενοχωροῦντο ποτέ. "Ηξευρα έως τώρα ότι ένα χαϊδευόμενον παιδί είναι άνυπόφορον' τὰ παράπονα τῆς Βέρθας μ' έμάνθαναν ότι είναι και δυστυχές.

« Τήν εποχήν εκείνην ο πθηκος Πούκ ήτο άκόμη ο εύνοούμενος τῆς πρώην κυρίας μας. Τὸν έκρατούσε αιωνίως εις τὰ χέρια της και τον έφιλοῦσε σαν να ήτο κανένα μπεμπέ' αλλά πολὺ συχνὰ τὸν ήκούαμεν να τσιρίζη... Χωρίς άλλο τὸν εκτυπούσε, ή τὸν έτοιμοῦσε.

« Ημεῖς άπεναντίας έπερνούσαμεν τήν καλλίτεράν ζωήν. Ποτέ δεν μας έκακομεταχειρίζοντο, ποτέ δεν μας εκτυπούσαν. Και τότε ένόησα ότι τὸ ναγαπᾶς τους δώραιότερον πράγμα του κόσμου. Δι' αυτό έπαυσα πλέον να ένθυμοῦμαι και να ποθῶ τους πρώτους θριάμβους μου εις τὸ Μελόδραμα . . .

« Έπεράσαμεν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ολίγους μῆνας, οί όποιοι μας έφάνησαν πολὺ σύντομοι, και έφανταζόμεθα ότι ή εύτυχία αὐτῆ θα έξακολουθοῦσαν εις όλην μας τήν ζωήν, όταν, μίαν ήμέραν, τήν ώραν που μας άφηναν να βγαίνωμεν εις τὸν κήπον, διὰ να παίζωμεν με τους μικρούς μας κυρίους, τους ήύραμεν να κλαίουν ! "Επρέξαμεν εύθὺς να τους παρηγορήσωμεν με τὰ χάδια μας. Τίποτε ! "Εκείνοι έξακολουθοῦσαν να κλαίουν...

« — Καϊμένη "Ασπρούλα ! καϊμένη Πιστέ ! . . . έλεγαν. Φαίνεσθε ως να μας έρωτάτε τί έχομεν. "Αλλά που να έννοήσετε σεῖς, και άν σάς το είπούμεν ! Νά, ένας κακὸς τραπεζίτης έφυγε κ' έπήρε μαζί του όλα μας τὰ χρήματα. Και τώρα είμεθα πτωχοί, και πρέπει να

φύγωμεν από αυτό τὸ ώρατο σπίτι, και πρέπει να εργασθῶμεν διὰ να ζήσωμεν ήμεῖς καθως και ή γιαγιά. Νά διατί είμεθα λυπημένοι ! "Αλλά δεν είμπορείτε να μας έννοήσετε ! »

« "Απεναντίας τους έννοήσαμεν καλλίτερα. "Ο Πιστὸς μου είπε : « Ημεῖς είμποροῦμεν να εργασθῶμεν και να κερδίζωμεν τὰ χρήματα που τους χρειάζονται, με τὰ παιγνίδια που ήξεύρομεν. Πρέπει μόνον να τους κάμωμεν να το καταλάβουν. »

« "Αμέσως τότε εγὼ άρχισα να χορεύω' ο δε Πιστὸς έπήρε με τὸ στόμα του ένα μικρὸ κανιστράκι, που είχε ξεχάση ή Μίννα από χθές επάνω εις ένα κάθισμα, έσηκώθη εις τὰ πισινὰ πόδια και έκαμνε τάχα ότι συνάζει νομισμάτα από κάποιαν φανταστικὴν ομήγυριν... "Η Μίννα έννόησε πρώτη. Τὰ μικρὰ κορίτσια είναι πιό έξυπνα από τὰ μικρὰ άγόρια.

« — Φρίτς ! Φρίτς ! έφώναξε—άντι να πωλήσωμεν τὰ ζώα μας, καθως έλέγαμεν, καλλίτερα νανοίξωμεν ένα θέατρον. Μ' αυτό ίσως θα κερδίζωμεν τὰ χρήματα που μας χρειάζονται.

« — Νά μία καλή ιδέα ! » είπεν ο Φρίτς.

« "Επρέξαμεν και οί τέσσαρες εις τήν μάμμη, ή όποία έχάθητο μελαγχολική εις τὸ άλλο άκρον του κήπου. Τὰ παιδιὰ με τὰ λόγια και ήμεῖς με τὰ παιγνίδια, τῆς έξηγήσαμεν τὸ σχέδιόν μας. "Η μάμμη έχαμογέλασε και δεν είπεν οχι.

« "Ακριβῶς εκείνην τήν στιγμήν ήλθεν ένας ύπηρέτης και είπεν ότι ή κυρία Μύλλερ εκήτει να όμιλήση προς τήν κυρίαν. "Η κυρία Μύλλερ άλλοτε ήτο ύπηρέτρια τῆς μάμμης' τώρα είχε έν εύμορφον ξενοδοχείον και ήτο άρκετὰ εύπορος. "Εμαθε τὸ δυστύχημα τῆς πρώην κυρίας της και έτρεξεν άμέσως να θέση εις τήν διάθεσίν της τήν οίκίαν της. Τί καλή, τί εύγνώμων και άφωτισμένη γυναίκα ! "Ο Πιστὸς μου είπε : « Βέβαια υπάρχουν και άνθρωποι που μας όμοιάζουν. Σπάνιον είναι' αλλά υπάρχουν ! »

« Ευχαρίστησαν πολὺ τήν κυρίαν Μύλλερ και έδέχθησαν να υπάγουν εις τὸ σπίτι της να μείνουν επ' ολίγον καιρόν, έως ναποφασίσουν τί θα κάμουν. Τὰ παιδιὰ τῆς όμιλήσαν περι τὸ σχεδίον των και εκείνη ένθουσιάσθη. Είπεν ότι έχει μίαν μεγάλην αἰθουσαν, ή όποία δεν της έχρειάζετο, και ή όποία ήμπορούσε να γίνη έξαίρετα θέατρον. "Εγινε λοιπόν συμβούλιον άμέσως και άπεφασίσθησαν τὰ πάντα, άκόμη και τὸ όνομα του Θεάτρον, τὸ όποιον θα όνομάζετο « Θεάτρον τῆς Γίδας ». "Επρεπε βέβαια

να τὸ όνομάσουν καλλίτερα « Θεάτρον του Σκύλου » διότι ή ιδέα ήτο του Πιστοῦ. "Αλλά επειδή εγὼ ήμουν άλλοτε χορεύτρια του Μελόδραματος, ήλιπιζαν ότι τὸ όνομά μου θα είλυε περισσότερο τὸν κόσμον. "Επειτα ο Πιστὸς ήτο πολὺ μετρίοφρων και δεν του έκακοφάνη διόλου.

« Από τήν άλλην ήμέραν μετεκομίσθημεν εις τὸ Ξενοδοχείον τῆς κυρίας Μύλλερ και μετὰ μίαν εβδομάδα τὸ « Θεάτρον τῆς Γίδας » έδιδε τήν πρώτην του παράστασιν.

« "Οπως και εις τὸ θέατρον του "Ελ Ρόσσου, έχόρευα, εκτυπούσα τὰς ώρας, έσημάτιζα λέξεις με γράμματα' αλλά εκτός από αυτά, έπαιζα και πιάνο, όπως όταν ήμουν εις τῆς Βέρθας, και συγχρόνως έβέλαζα—πράγμα τὸ όποιον έστέφθη από μεγάλην έπιτυχίαν.

« "Ο Πιστὸς έκαμε στρατιωτικὰ γυ-

« Τότε ο Πιστὸς έστρεψε τὸ όπλον κατεπάνω του. » (Σελ. 253, στήλ. γ').

μνάσια και έπαιζε τὸ τύμπανον. "Επειδή δεν ύπήρχον και άλλοι σκύλοι, διὰ να παιχθῆ ο Λι π ο τ ά κ τ η ς, του έμαθαν μίαν άλλην παντομίμαν, τήν όποίαν ήμπορούσε να παίξη μόνος του. "Ονομάζετο « Ο Σκοπὸς ». "Υπήρχεν έν μικρὸν φυλακείον και ο Πιστὸς έν στολή, με τὸ όπλον επ' ώμου, έφρουρούσε ως σκοπὸς. Σὲ ολίγον τὸν έπιανε νύστα και άπεκοιμάτο. "Εξαφνα έξυπνοῦσαν . . . άλλ' ήτο άργά, ο έχθρὸς είχε περάση, χωρίς να τον έννοήση. Τότε ο Πιστὸς, βλέπων ότι είχε παραλείψη τὸ καθήκόν του, έστρεψε τὸ όπλον κατεπάνω του, έκυροβολούσε διὰ ναυτονοήση και έπιπετε κάτω ως νεκρός. Αυτό διεσκέδαζε πολὺ τὸ άρκοαθρίδιόν μας.

« "Ο Φρίτς και ή Μίννα έκαμναν και αὐτοί κάτι τί— διότι εις τήν Γερμανίαν δεν θεωρεῖται διόλου έντροπή να παίξη κανείς εις τὸ θέατρον και πολλοί ήθοποιοί εκεί, άνήκουν εις τήν ύψηλοτέραν άριστοκρατίαν. "Ο Φρίτς έπαιζε θαυμάσιον βιολί, ή δε Μίννα, ή όποία είχεν

ώραίαν φωνήν, ἐτραγουδοῦσεν εἰς τὸ πι-
 ἀνο πολλά καὶ διάφορα τραγούδια. Ἐ-
 παίζαν ἀκόμη μαζὶ καὶ μερικά δραματίαι
 καὶ κωμωδίας, τὰς ὁποίας συνέθετε ὁ
 Φρίτς—διότι εἶχε πολὺ πνεῦμα ὁ μικρός
 μου φίλος Φρίτς!

[Ἔπεται συνέχεια]

Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Βέρθας Βαδιέ,
 ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΔΗΣ

Η ΣΤΑΓΩΝ

Βαθεῖα μέσα εἰς τὴν γῆν ἦτο μία
 σταγὼν νεροῦ. Ἐπειδὴ ὅμως ἐκεῖ ἦτον
 κατασκότεινα καὶ ἡ σταγὼν εὐρίσκειτο
 ὀλομόναχη, ἤρχισε νὰ στενοχωρῆται καὶ
 ἀπεφάσισε νὰ ταξειδεύσῃ εἰς τὰ ἔγκατα
 τῆς γῆς. Ἐκεῖ συναντᾷ μίαν ἄλλην στα-
 γόνα, καὶ παρέκει ἄλλην μίαν, καὶ τρί-
 την καὶ τετάρτην. . . . Ὅλοι αὐταὶ αἱ
 σταγόνες ἐπῆγαν μαζὶ τῆς. Ὅταν λοι-
 πὸν ἐσυνάχθησαν τόσοι πολλοὶ καὶ ἀπέ-
 κτησαν ἀρκετὴν δύναμιν, τότε εἶπον
 μεταξὺ τῶν:

— Τάχα δὲν εἰμποροῦμεν νὰ κάμω-
 μεν μίαν τρύπαν εἰς τὴν γῆν νὰ ἰδοῦμεν
 κ' ἐμεῖς τὸν ἥλιον;

Καὶ ἔκαμαν πρᾶγματι μίαν τρύπαν
 καὶ ἐσηκώθησαν ἐπάνω καὶ εἶδαν τὸν ἥ-
 λιον καὶ τὸν ὀλογάλαζον οὐρανόν. Τί ὤ-
 ραια ποῦ ἦταν ἐκεῖ! Ἀπὸ τὴν χαρὰν
 τῶν ἐκυλίσθησαν, ἐπαίζαν καὶ ἐφοίσιτι-
 σαν. Ἀμέσως μετὰ ταῦτα ἐβγήκαν ἀπὸ
 τὴν γῆν καὶ ἄλλα νέαι σταγόνες: ἡ-
 κουσαν, βλέπετε, τὴν χαρὰν τῶν πρώτων
 σταγόνων καὶ δὲν εἰμποροῦσαν νὰ κρα-
 τηθοῦν πλέον, ἤθελαν νὰ ἰδοῦν καὶ αὐταὶ
 τὸν λαμπρὸν ἥλιον!

— Κυττάξτε ἐκεῖ μιὰ ὠραία πηγὴ!
 ἔλεγαν μερικά παιδία, τὰ ὅποια ἐπαίζαν
 κοντὰ ἐκεῖ, καὶ ἤρχισαν νὰ γεμίζουν τὰ
 χεράκια τῶν καὶ νὰ πίνουν ἀπὸ τὸ κρυ-
 σταλένιο νερὸν τῆς πηγῆς. Ἄλλ' ὅσον
 καὶ ἂν ἔπιναν, εἶχε ἀκόμη ἀρκετόν, καὶ
 ἀπὸ τὴν ὀπὴν ἐβγαίναν ὀλονὲν περισσό-
 τεραι σταγόνες. Καὶ δὲν εἶχον πλέον θέ-
 σιν αἱ πρώται σταγόνες, καὶ ἔτρεξαν ἐ-
 κκεῖναι ἐμπρὸς καὶ ἐσπευσαν νὰ τὰς ἀκο-
 λουθήσουν ἄλλαι, εἰς τρόπον ὥστε διὰ
 μέσου τῆς χλόης ἐφάνη τρέχον ὀριοει-
 δῶς ὀλόκληρον ρυάκιον! Εἰς τὸν δρό-
 μον τοῦ ἦσαν φυτρωμένα ἄνθη, λευκὰ
 καὶ κίτρινα, κίτρινα καὶ κόκκινα καὶ εἶπον
 εἰς τὸ ρυάκι:

— Ρυάκι, ρυάκι! Στάσου λίγο νὰ
 παῖξωμεν μαζὶ σου!

— Δὲν ἔχω καιρὸν, ἀγαπητὰ μου
 λουλουδάκια, ἀπεκρίθη τὸ ρυάκι δὲν ἔ-
 χω ὑπομονὴν νὰ μένω εἰς τὸ ἴδιο μέρος.

Καὶ ἔτρεξε πάλιν ἐμπρὸς, ὅπου ἔβλε-
 παν τὰ μάτια του. Ἐξάρνα, ἐκεῖ ποῦ
 δὲν το ἐπερίμενε, συναντᾷ ἄλλο ρυάκι.

— Καλημέρα, ἀδελφούλη μου, τοῦ
 λέγει δὲν με πέρνεις μαζὶ σου;

— Γιατί ὄχι, πᾶμε μαζὶ, λέγει τὸ
 δικό μας ρυάκι.

Καὶ ἐπροχώρησαν καὶ τὰ δύο μαζὶ
 πολὺ μακριά. Κυττάξτε, τρέχουν πάλιν
 ἄλλα ρυάκια νέα, καὶ ὅλα ζητοῦν νὰ το
 ἀκολουθήσουν. Τί νὰ κάμῃ; τὰ ἐπῆρε
 καὶ αὐτὰ μαζὶ του καὶ ἔγινε μέγας καὶ
 πολὺς.

— Καλὲ τί εἶν' αὐτό! ἔλεγον οἱ ἄν-
 θρωποὶ τὸ μικρὸ μας ρυάκι, ἀκούς, καλὲ
 ἐσύ, νὰ γίνῃ τόσο μέγας ποταμὸς!
 Πῶς νὰ τον περάσωμε τώρα:

Διὰ νὰ τον περάσουν, ἠναγκάσθησαν νὰ
 κτίσουν γέφυραν.

— Ἄς τὸν βάλωμε νὰ μας κάμνῃ
 καὶ δουλειές, νὰ μας ἀλέθῃ τὸ σιτάρι.

Καὶ ἔβαλαν μύλους καὶ ἤρχισε τὸ πο-
 τάμι μετὰ τὰ δυνάτὰ του χέρια νὰ γυρίζῃ
 τοὺς τροχοὺς.

— Τάχα δὲν εἰμποροῦμεν νὰ τον κα-
 βαλικεύσωμεν καὶ νὰ τον φορτώσωμεν;

Καὶ ἐφόρτωσαν μετὰ ἐμπόρευμα
 καρβία, ἐμβῆκαν μέσα ἄνθρωποι καὶ
 τοὺς ἐσήκωσε ὁ γίγας ποταμὸς εἰς τοὺς
 πλατεῖς του ὅμως καὶ τοὺς μετέφερε
 μακριά, πολὺ μακριά, ἀπὸ πόλιν εἰς πό-
 λιν, ἕως εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἐδῶ, εἰς τὴν γαλανὴν θάλασσαν ἐρ-
 χονται νὰ ξεκουρασθοῦν ὅλου τοῦ κόσμου
 οἱ ποταμοὶ καὶ ἀροῦ ξεκουρασθοῦν, ση-
 κώνονται ὡς εἶδος βιμίχλη εἰς τὸν οὐρα-
 νόν καὶ συσσωρεύονται εἰς σύννεφα. Καὶ
 ὅταν ἡ γῆ ὑποφέρει πολὺ ἀπὸ τὸν καύ-
 σωνα, τὰ ἄνθη καὶ τὰ φυτὰ βασανίζω-
 νται ἀπὸ δίψαν, τότε μυριάδες σταγόνων
 χύνονται ἀπὸ τὰ σύννεφα εἰς τὴν γῆν,
 τὴν ποτίζουν, ζωογονοῦν τὰ φυτὰ καὶ
 περνοῦν πάλιν εἰς τὰ ἔγκατα τῆς γῆς,
 ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐβγήκαν.

(Κατὰ τὸ ρωσικὸν τοῦ Λόουζ).

A. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΝΗΣ

**ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
 ΖῆΩ ΓΡΑΦΙΚΗΣ**

Ἴδου τελοσπάντων καὶ ὁ Διαγωνι-
 σμὸς τῆς Ζωγραφικῆς, τὸν ὁποῖον με-
 τόσην ἀνυπομονήσιν ἐπεριμένατε, μι-
 κροὶ μου καλλιτέχναι.

Πρόκειται νὰ ζωγραφίσετε μίαν Θ α-
 λ α σ ο γ ρ α φ ί α ν. Αὐτὸ εἶνε τὸ θέ-
 μα. Πλούσιον καὶ εὐρύτατον θέμα, διότι
 ἔχετε τὴν ἐλευθερίαν νὰ το πραγματευ-
 θῆτε ὅπως θὰ σας ὑπαγορεύσῃ ἡ καλ-
 λιτεχνικὴ σας φαντασία καὶ ἡ ἐλληνικὴ
 σας καρδιά.

Παραστήσατε ἓνα κομμάτι θαλάσσης,
 ὅπως θέλετε, ἐν γαλήνῃ ἢ ἐν τρικυ-
 μίᾳ, πέρα τὴν ἀκτὴν ἢ ἐν μέσῳ πελά-
 γου. Ζωγραφίσατε ἐν πλοῖον, μίαν λέμ-
 βον, ἐν ἀλιευτικὸν πλοιάριον, ἓνα φάρον,
 ὅ,τι θέλετε, ὅ,τι ἠξεύρετε! Ἄρκει τὸ
 ἔργον σας νὰ εἶνε πρωτότυπον, ἐλλιπ-

κόν, ἰδικόν σας, γνήσιον. Θέλω μίαν
 Θαλασσογραφίαν ἐλληνικὴν. Νάποφύγε-
 τε τὰς ξενικὰς μιμήσεις καὶ . . . τὴν
 βοήθειαν πάσης ξένης χειρὸς . . .

Ἡ θαλασσογραφία σας εἰμπορεῖ νὰ
 εἶνε ὅσον θέλετε μικρά, καὶ ὅσον θέλετε
 μεγάλη. Καλὸν ὅμως εἶνε νὰ μὴ ὑπερ-
 βαίνῃ τὴν σελίδα μας.

Δὲν πρέπει νὰ εἶνε ἐξωγραφημένη
 μετὰ χρώματα. Ἀκουαρέλλαι καὶ ἐλαιο-
 γραφαὶ ἀ π ο κ λ ε ἴ ο ν τ α ἰ διότι εἰκό-
 νας μετὰ χρώματα δὲν δημοσιεύω. Πρέπει νὰ
 εἶνε εἰκὼν μαύρη ἐπάνω εἰς πολὺ ἀσπρον
 χαρτὶ τῆς ζωγραφικῆς, διὰ νὰ φωτογρα-
 φῆται εὐκόλως. (Διότι, διὰ νὰ δημοσιευ-
 θῇ ἐν σχέδιον ὁ π ο ρ ο ς εἶνε, πρέπει
 πρῶτον νὰ φωτογραφηθῇ.) Σὰς συμβου-
 λεύω λοιπὸν νὰ μεταχειρισθῆτε ἡ κ ρ α-
 γ ι ὶ ο ν ἢ σ ι ν ι κ ἤ ν μ ε λ ᾶ ν ἢ ν μ ε
 γραφίδα, ἢ με λεπτότατον χρωστήρα, ἢ
 καὶ μετὰ τὰ δύο.

Ἀπαραίτητον εἶνε νὰ φθάσῃ εἰς τὸ
 Γ ρ α φ εῖ ο ν μου τὰ σχέδια ἄ ζ ᾶ ρ ω τ α
 καὶ ἄ τ σ ᾶ κ ι σ τ α. Πρὸς τοῦτο τὰ θέ-
 τετε ἀδίπλωτα ἐντὸς δύο χαρτονίων γο-
 ῤ ρ ὶ ο ν καὶ τὰ στέλλετε ταχυδρομικῶς καὶ
 ἐπὶ συστάσει.

Τὸ ὄνομα ἢ τὸ ψευδώνυμον (ἢ ἂν θέ-
 λῃ ἀμφότερα) τοῦ διαγωνιζομένου θὰ τί-
 θεται ἐπὶ τῆς εἰκόνης πλαγίως, ὅπως
 συνήθως οἱ καλλιτέχνηται ὑπογράφουν
 τὰ ἔργα τῶν. Ἀνώνυμα σχέδια ἀπο-
 κλειθόνται.

Ἡ κρίσις θὰ γίνῃ τῇ βοηθείᾳ δια-
 κεικριμένων ζωγράφων, τῶν ὁποίων ἐν
 καιρῷ θὰ δημοσιευθοῦν τὰ ὀνόματα.

Τὸ κάλλιστον δὲ σχέδιον θὰ δημο-
 σιευθῇ εἰς τὸ φυλλάδιον τῆς Διαπλά-
 σεως, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ ὑπάρχῃ καὶ ἡ
 κρίσις.

Δέχομαι σχέδια διὰ τὸν Διαγωνισμὸν
 τῆς Ζωγραφικῆς μέχρι τῆς 15 Σεπτεμ-
 βρίου 1897.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Υ. Γ. Ἡ κρίσις τοῦ Μικροῦ Διαγω-
 νισμοῦ τῆς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ μεταφρά-
 σεως (Le pardon des injures) θὰ δημο-
 σιευθῇ εὐθὺς μετὰ τὴν Ἐ Κυριακὴν,
 λίαν προσεχῶς.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Κωστάκη, ξεύρεις διατί οἱ στρατιωτικοὶ
 μουσικοὶ δὲν ἔχουν ὄπλα;

— Πῶς δὲν ἠξεύρω! Διότι εἶνε ἐπικίνδυνον
 νὰ παίη κανεὶς μετὰ τὰ ὄπλα.

Βοηθῆ ἐκ τοῦ Ἰ. Γενναῖο. Σοφιστικῶς.

Ἐκεῖ οἱ μικροὶ Κωστάκης ἀπερίφθη εἰς τὰς ἐξε-
 τάσεις του.

— Καὶ ποῖός σου φταίει; ! τῷ λέγει κατα-
 λυπημένος ὁ πατήρ του.

Καὶ ὁ Κωστάκης:
 — Νὰ, ὁ δάσκαλος . . . ποῦ μ' ἐρώτησε τὰ
 πῶ δύσκολα ζητήματα.

Βοηθῆ ἐκ τοῦ Ἀρχιναύαρχου Θεμιστοκλέους.

ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΑΥΤΟ τὸ περιστεράκι πετᾷ
 ἡμέραν πρὸς τὸ Ταξί. . .
 Πηγαίνει νὰ δώσῃ πρῶτα -
 πρῶτα ἓνα ἐγκέλιον καὶ μη-
 τρώκον μου φίλικὸν πρὸς τὴν
 Ἀυτοῦ Βασιλικὴν Ἱψηλο-

τάτα, τὸν βασιλόπουδα Χριστοφόρον, τὸν σε-
 πτόν μου μικρὸν φίλον, ὁ ὁποῖός τὴν παρελθού-
 σαν Τρίτην, 29 Ἰουλίου, ἐφώτισε τὰ γενεθλια
 Του, συμπληρώσας τὸ ἕνατον ἔτος τῆς ἡλικίας
 Του. Τῷ φέρει ἐπίσης καὶ τὰς εὐλαβεῖς προση-
 ρήσεις τῶν συναδελφῶν Του, τῶν μικρῶν φίλων
 τῆς «Διαπλάσεως», οἱ ὁποῖοι πολλὰκις μοῦ ἔ-
 γραψαν καὶ με παρεκάλεσαν νὰ τῷ τὰς διαβιβά-
 σω. Τῷ φέρει ἀκόμη καὶ τὰς εὐχαριστίας μου
 διὰ τὴν ἀγάπην, τὴν ὁποίαν, ὡς μακθάνω, τρέφει
 πρὸς ἐμέ' διὰ τὴν προθυμίαν μετὰ τὴν ὁποίαν με
 ἀναγνώσκει, καὶ διὰ τὸν ζῆλον μετὰ τὸν ὁποῖον
 ἔσπασθόνει, προτρέπων τοὺς μικρούς Του φίλους
 νὰ γίνονται συνδρομηταὶ μου.

Ὅλα τὰ μακθάνω ἐγώ. . . Μοῦ τα λέγει τὸ
 πουλάκι μου! Αὐτὸ μοῦ εἶπε πόσην ἀνησυχίαν
 εἶχε ὁ βασιλικὸς μου φίλος, μήπως δὲν θὰ μ' ἐ-
 λάμβανεν εἰς τὸ Ταξί, καὶ πόσον εὐχαριστήθη
 δταν εἶδε ὅτι κ' ἐκεῖ Τῷ ἔρχομαι τακτικώτατα. . .
 Μοῦ εἶπεν ἀκόμη ὅτι μετὰ μὲν μεγάλην ἐυκολίαν λύει
 τὰς Πνευματικὰς μου Ἀσκήσεις. . . Μοῦ εἶπε
 καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμη, πολὺ εὐχάριστον ἄλλ'
 αὐτὸ δὲν εἶνε ἀκόμη καιρὸς νὰ το εἶπω!

Τί συγκινητικὴ, τί ἐνδιαφέρουσα ποῦ εἶνε ἡ
 ἐπιστολὴ τοῦ Κολοσσῶ τῆς Ρόδου, ἡ πρώτη
 ποῦ μοῦ στέλλει ἐπιστρέφον ἐκ τοῦ στρατοῦ, ὁ-
 ποῦ, ὡς ἐνθυμήσθε, εἶχε μεταβῆ ὡς ἐβελοντής.
 «Φαντάσου—μοῦ γράφει μεταξύ τῶν ἄλλων, - νὰ
 πάγω 'τὸν πόλεμον, μὲς τῆ φωτιά, νὰ ξεχάσω
 ὅλον τὸν κόσμον καὶ αὐτὴν τὴν μητέρα μου, καὶ
 νὰ ἐνθυμῶμαι μόνον σέ! Στὴ μάχῃ τῆς Ταρτάσας,
 μὲς 'ς τὸ πρόχωμα, πρὶν ἀρχίσωμεν καὶ ἡμεῖς τὸ
 πῦρ, εἰδὸθαθα μακαρίως τὴν μαγευτικὴν ἀλληλο-
 γραφίαν σου, ὑπὸ τὸν κρότον τῶν ὀβιδῶν καὶ τὸν
 συριγμόν τῶν σφαιρῶν. Ὅταν δὲ ἤρχισάμεν καὶ
 ἡμεῖς τὸ πῦρ, δὲν ἐπρόφθασα νὰ κρῦψω τὸ φιλ-
 λον σου καὶ κατὰ τὴν ὑποχώρησιν, ἔμεινεν ἐκεῖ.
 Μετὰ τινα βήματα τὸ ἐνεθυμήθην καὶ ἐστράφη
 πρὸς τὸ μέρος ὅπου το ἀφῆκα. Δὲν ἐπρόφθασα
 νὰ κάμω δύο βήματα, καὶ ὁ ἀέρας τὸ ἔφερε πρὸ
 τῶν ποδῶν μου. Μοῦ ἐφάνη ὡς νὰ μοῦ ἔλεγε:
 «Μὴ με ἀφίσης εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν!» Τὸ
 ἐπῆρα, τὸ ἐδίπλωσα καὶ τὸ ἐκρύψα μετὰ χαρὰν. . .
 Πῶς σας φαίνεται αὐτὴ ἡ διάσσωσις ἐνὸς φυλλά-
 διου μου ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν;

Διήγημα σωστὸν ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Ἀρχιναύαρχου
 Θεμιστοκλέους. Μοῦ περιγράφει μίαν χα-
 ριτωμένην σκηνὴν, ἔχουσαν σχέσιν μετὰ τὴν ἀνα-
 ταλλαγὴν τῶν Μικρῶν Μυστικῶν. Ἄν ἔχω τό-
 πον, θὰ τὴν δημοσιεύσω εἰς τὸ προσεχές, διότι
 ἀξίζει νὰ τὴν διαβάσῃτε ὅλοι.

Νομίζω ὅτι ἔχετε ψευδώνυμον, ἀγαπητὲ μου
 Κλειθέρη Φιλάρτε, διατί δὲν το σημειώσατε
 εἰς τὴν ἐπιστολήν σου, νὰ σου ἀπαντήσω μετὰ
 αὐτὸ; — Σὲ συγχάρις διὰ τὸν προθυασμὸν σου
 καὶ διὰ τὰς προόδους σου εἰς τὴν ἵππασίαν: εἶνε
 πραγματικῶς λαμπροτάτη ἀσκήσις, καὶ μάλιστα
 λυπούμαι διότι τώρα, μετὰ τὴν χριστὸν τοῦ ποδη-
 λάτου, παρημελήθη κάπως εἰς τινὰς τάξεις. — Ὅ-
 ταν δέξομαι τὴν ἀνταλλαγὴν, ὀφείλει νὰ στείλῃς
 πρῶτος ἐν τετραδίον πρὸς τὸν προτεινόμενον.

Μικρὸ Κινέζε Χιν-Χίν, αὐτὸ τὸ ψευδώνυ-
 μον νὰ κρατήσῃς. Τώρα ποῦ μοῦ γράφεις ὁ ἴδιος,
 μάλιστα! Εἰς τοιαύτας περιστάσεις, βλέπεις, οἱ
 ἀντιπρόσωποι εἶνε ὀλιωσιδίωλον περιττοί.

Ἔτσι θέλω, ἀπὸ τὰ πέντε ποῦ μοῦ ἐπρότεινε-
 νες, σοῦ ἐξελέξα αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον, διὰ νὰ
 συμπληρωθῇ καὶ τὸ ἀγαπητὸν μου. . . Ἔτσι
 μᾶρεται. Εὐφύης ἡ ἀπάντησις σου εἰς τὴν ἐρώ-
 τησιν. «Ποῖός ἄνθρωπος εἶνε μισός; — Ὁ Μι-
 σάνθρωπος!» Ἄλλὰ δὲν εἶνε ἡ ὀρθή.

«Ὁ, τί ὠραία ποῦ διέρχομαι τὴν ἡμέραν μου
 ἐδῶ εἰς τὴν ὠραίαν νῆσον Πέρον!» ἀνακράζει ἡ
 ἀγαπητὴ μου Θέλλιουσα. Ἄρα γε, ἐγνώρισε καὶ
 τὸ Κῆμα τῆς Σαλαμίνας, τὸ ὁποῖον διατρίβει
 τώρα εἰς τὸν Πέρον; Μοῦ ἔγραψεν ὅτι ἐπιθυμεί
 νὰ γνωρίσῃ ὄσους συνδρομητὰς μου πηγαίνουν
 ἐπίσης τὸ καλοκαίρι ἐκεῖ. Ἐμπρός λοιπὸν! Ἄς
 γίνῃ ἡ ἀμοιβαία ἔρευνα καὶ ἡ ἀναγνώρισις!

Καὶ ἡ Ἄδρα τοῦ Φαλήρου, ποῦ ἐπῆρε τὸ φῶ-
 σμᾶ τῆς διὰ τὴν Κύθον, περᾶ ἐκεῖ ἐπίσης ὠ-
 ραία. Κατοικεῖ εἰς τὸ βουνόν, ὅπου ἔχει πολλὰ
 βροσιά. Δένδρα πολλὰ καὶ μεγάλα δὲν ὑπάρχουν.
 Ποῦ καὶ ποῦ εὐρίσκειται κανένας κήπος μετὰ ἐσπε-
 ροειδῶ; ἔχει ὅμως ἐν ἀρβύλλᾳ συνείας καὶ κλη-
 ματα — Τὰ ἠξεύρατε σέ; αὐτὰ;

Ἡ Ἀστροφρογιά μένει ἐδῶ ἄλλὰ πηγαίνει
 εἰς τὸ Φάληρον δύο φορὰς τὴν ἡμέραν: τὸ πρῶτὸν
 διὰ λουτρῶν καὶ τὸ ἀπόγευμα διὰ ἀναψυχῆν. Εὐ-
 ρίσκεται δὲ πάντοτε μετὰ τὴν φιλίην μου Κροκό-
 πεπλον Ἠδὸ ἡ ὁποία - ὦ, δὲν ἀμφιβάλλω! -
 εἶνε πάρα πολὺ καλὴ καὶ εὐχάριστος. — Τὰς φίλῶν
 καὶ τὰς δύο.

Κατενθουσιασμένη ἡ φιλιτάτη μου Λευκὴ Πε-
 ταλούδα - ὁ περὶ οὐ μ' ἐρωτᾷ, ἔχει ψευδώνυ-
 μον. — Μετὰ τὴν ἐπιστολήν τοῦ Καλαμοῦ Κό-
 σμου, τῆς ἠξίωσε τὴν διάθεσιν τοῦ ξεσπαθώμα-
 τος, λέγει δὲ ὅτι, ἂν ἰδρῶθον κ' ἐδῶ τοιοῦτοι
 Σύλλογοι θὰ εἶνε ἡ πρώτη, ἡ ὁποία θὰ ἐργασθῇ
 ὑπὲρ τῆς διαδόσεως τοῦ φύλλου μου. Ἐ, ποῖός
 τὸ ἠξεύρει! καὶ αὐτὸ εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ! Περὶ
 τοῦ ἴδιου ζητήματος ἔλαβα καὶ ἄλλας ἐνθουσιώ-
 δεις ἐπιστολάς. π. χ. ἀπὸ τὸν Στέφανον Κό-
 τινιαν, ἀπὸ τὴν Μαρίαν τὸν Φαλήρου, ἀπὸ
 τὴν Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα (ἡ ὁποία ἀνα-
 γινώσκει καὶ αὐτὴ ἀγγλικὰ περιοδικὰ, ἀλλὰ προ-
 τιμᾷ τὴν «Διάπλασιν» διότι ἔχει ἀπ' ἑα. Πα-
 ραδείγματα χερῶν, ἐν ἀγγλικῶν περιοδικῶν ἔχει
 ἀλληλογραφίαν, ἀλλὰ δὲν κάμνει διαγωνισμοὺς
 τὸ ἄλλο κάμνει διαγωνισμοὺς, ἀλλὰ δὲν ἔχει ἀ-
 σκήσεις, κτλ. ἐνῆ ἡ Διάπλασις τὰ ἔχει ὅλα
 μαζὶ, καὶ μάλιστα τελεσιποιημένα) ἀπὸ τὸν
 Ναυτίλον, κτλ.

Ἀπάμαξε Ρουμυλιώτη, τάχα ἡ ἐπαδέλφη
 σου δὲν εἰμπορεῖ νὰ μοῦ γράψῃ μόνη τῆς; Εἰπέ
 τῆς ὅτι θὰ εὐχαρισθῶ πολὺ περισσώτερον.

Καὶ ὁ ἀγαπητός μου Θουκυδίδης ὁ Ἱστορι-
 κὸς ἐτύπως φακέλους καὶ χιθόνια δὲ τὸ ψευ-
 δώνυμον του καὶ ὁ Ἀνδρέας Ἀργοναυτῆς ἐπί-
 σης. Ἡ δὲ Ναυτοπούλα τί ἐτύπως, νομίζετε;
 ἐπισκεπτήρια, μάλιστα, μπιλλιέτα! Ὅπως ἔλυσε
 καὶ τὸ ζήτημα τῶν ἐπισκεπτηρίων τῶν νεαρῶν
 δεσπονηδίων. Καθὼς γνωρίζετε, αἱ δεσπονήδες
 πρὸ τοῦ τριακοσίου ἔτους τῆς ἡλικίας τῶν - ζῆ-
 σε, μαῦρέ μου, νὰ ὀφρὶ τριφύλλαι! - δὲν ἐπιτρέ-
 πεται νὰ ἔχουν ἴδια ἐπισκεπτήρια, ἀλλὰ γράφουν
 τὸ ὄνομά των ἐπάνω εἰς τὸ ἐπισκεπτήριον τῆς
 μητρὸς των. Ἡ Ναυτοπούλα ὅμως κατάρθωσε,
 βλέπετε, νὰ ἔχῃ ἴδικα τῆς ἐπισκεπτήρια. . . Ἄ,
 μάλιστα! μετὰ τὸ ψευδώνυμον ἐπιτρέπεται:

Φιλόμουσε Παῖ, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ εἶ-
 νέκοντα. Τὸ εἶδες; Ναι, αἱ λύσεις πρέπει νὰ
 γράφονται ἐκάστου φυλλάδιου εἰς ἐχωριστὸν
 χαρτὶ. Ἐμαθα μ' εὐχαρίστησίν μου δὲ ἔχετε
 καὶ σέ; εἰς τὸ στίτι σας μίαν Ἀστροφρογιά ὅτι
 ἀδὲν εἶνε μὲν γυμνασμένη ὅσον ἡ ἰδική μας,
 οὔτε χέρσις, ἀλλ' ὅτι καὶ σέ; δὲν μοιάζει
 τὴν Βέρβαν. . . Ὁ, δὲν ἀμφιβάλλω! Μόνος σου
 ἐξωγράφεις ἐκείνῳ τὸ κλωνιον τοῦ ἀνθισμένου
 κισσοῦ; Εὐγε!

Ἡ φίλη μου Νεραΐδα τὸν Ἄλφειοῦ ἔκαμεν
 ἓνα λαμπρὸ ταξίδιον μέχρις Ἀνδρου. Ἦτο ἔκτρα
 γαλήνῃ ἡ θάλασσα γυαλί! τὸ πλοῖον δὲν ἐκου-
 νῆθη διόλου. . . Ἄμ' βέβαια! Νεραΐδα ἦτο αὐτὴ
 ποῦ ἐταξ

